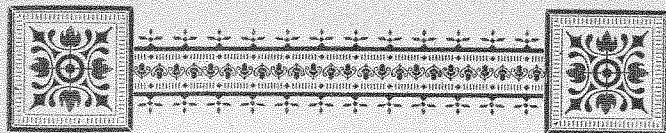

píli, o důkladné znalosti vývinu a dějin zmíněné brožné báchorky.

Končím se přáním, aby tento spisek konečně zapudil chmûry nedůvěry a podezřívání, by všichni obyvatelé naší vlasti bez rozdílu víry v míru a svornosti vedle sebe žili, by ona báchorka ponižující jen osočovatele, z paměti lidstva na vždy byla vyhlazena.

Na Král. Vinohradech, dne 9. října 1899.

Dr. Gustav Weiner,
rabín.

Je-li užívání křesťanské krve pro některý obřad židovského náboženství nutno nebo dovoleno ?

Že na otázku, je-li užívání krve nežida, zejména užívání křesťanské krve pro nějaký obřad židovského náboženství nutno neb dovoleno snad pro přípravu velkonočních chlebů (mazzoťů) anebo pro velkonoční víno, musí se odpovědět „ne“, bylo již mnohokrát a neklamně dokázáno. Vzhledem k tomu, že právě v nejnovejší době četné časopisy a brožurky, ano i celá kniha 400 stran čítající (Desportes: *Le mystère du sang chez les Juifs*) odpověděly na otázku tu kladně a že tím náruživosti širokých vrstev lidu u mnohých národů byly v značné míře podníceny a rozpáleny, myslím, že nebude zbytečno, abych uvedl několik důvodů pro vyvrácení této domněnky.

1. Kdyby užívání křesťanské krve k tomuto účelu bylo předepsáno, ano, třeba jen dovoleno, musilo by to býti zjevno z těch kterých míst v halachitské literatuře židů, která jest ve svém rozsahu ohromná a týká se všech podrobností bohoslužby a domácího života. Ale ani horlivost znalců mezi polemiky ani nenávisť zbystrěný zrak těch odpadlíků, kteří svou přichylnost k novému náboženství chtěli dokázati fanatickým nepřátelstvím k židovstvu, nemohly při největším namáhání uvésti ze všech spisů těch něco, co by mohlo přispěti sebe méně k potyzení domněnky této. Také nelze očekávati, že by se ještě taková místa snad v rukopisech talmudu neb jiných starých židovských výtvorech literárních našla; učený španělský dominikán Raymundus Martini, jehož dílo „*Pugio fidei adversus Mauros et Judaeos*“ všechny své četné citáty z talmudských a midrašských rukopisů vy-

bralo, neví o obvinění, o němž pojednáváme, dočista nic. — Ti odpadlíci od židovstva, kteří zmíněné obviňování proti židovstvu vyslovili, byli vesměs nevědomí nepřátelé židů, na jejichž výpovědi nelze klásti nejmenší váhy, poněvadž žádných důkazů nepřipojili. Vzpomeňme na př. Samuela Bedřicha Brenze, spisovatele „Židovské svléknuté kůže hadí“ v Norimberce 1614 tištěné, anebo Pavla Christiana Kirchnera, z jehož „Židovského Ceremoniálu“ ve Frankfurtě r. 1720 tištěného berlínský list „Das Volk“ v č. 176 (ze dne 30. července 1892) s rozkoší otiskla kapitolu „o rodičkách a šestinedělkách“, anebo tuláka P. M., o němž „Reichsbote“ po znaleckém úsudku, s nímž moje osobní přesvědčení souhlasí, v č. 190. (ze dne 16. srpna 1892) píše: „člověk práce se štitící, který se po světě potlouká a žebrotou chodí, aby na útraty jiných živ byl“ a který nyní od německého sdružení antisemitů a od „Staatsbürger-Zeitungu“ jako odborný znalec v oboru talmudské a kabalistické literatury jest oslavován.

2. Kolem polovice 8. století po Kristu povstala sekta karejců, z níž ještě nyní, ovšem neveliké zbytky zvláště na Krimu, v Polsku a v Kahýře bydlí. Karejci liší se od jiných židů, od tak zvaných rabbanitů nehledě k jiným věcem podstatně tím, že zavrhuji talmud, který poslední uznávají. Mezi karejci a rabbanity trvalo a trvá dosud prudké nepřátelství, které též v četných polemických spisech bylo vyjádřeno. Dle mého vědomí nikdo nikdy netvrdil, že karejci užívají k účelům svého ritu křesťanské krve. Kdyby však takového obřadu bylo u rabbanitů, bylo by naprosto nepochopitelné, že nikde v židovské polemice nebylo učiněno zmínky o tomto rozdíle, že ani rabbanité karejcům nevyčítali neplnění tohoto obřadu ani karejci rabbanitům nevytykali toto lidovražedné a lidožroutské barbarství.

3. Všeobecně se uznává, že ti židé, kteří vůbec pevně při svém náboženském zákoně trvali a dosud trvají, vždy byli připraveni a pokud se týče dosud připraveni jsou, raději zemřít, než by zákonu nevěrnými se stali. Kdyby tedy bylo nějakého ustanovení, které by užívání křesťanské krve nařizovalo, bylo by takové krve každého roku třeba a byla by tedy také prolita; ale pak by se musil, zejména z doby za posledního století, aspoň v práv-

ních evropských státech, uprostřed nichž židé roztroušeni žijí, způsobem zcela nezvratným dokázati značný počet takových případů. Ale takových případů naprosto schází. Dále bylo by se obvinění o rituálním užívání krve musilo všude pronášeti a to jak dříve, tak i nyní; také by se musilo dokázati, že obvinění to bylo pronášeno ve všech stoletích od založení křesťanské církve nebo aspoň od té doby, co křesťanské náboženství v staré římské říši stalo se vládnoucím. Ale ani o povšechném rozšíření domněnky té ani o tom, že by za všech časů se byla dala dokázati, nelze mluvit.

4. Každý zkušený kriminalista, zejména každý vyšetřující soudce, který trestní případy bedlivě zkoumá, dobře ví, že zevrubná sdělení veřejných listů o „zajímavých případech“ často již působila na obrazotvornost lidí, kteří nebyli mravně pevní aneb kteří byli již ke zlu náchylni, tou měrou, že je k zločinům pobádala. Okolnost, že útočníci na korunované hlavy, i když kule neb dyka nedostihla cíle svého, byli aspoň po nějaký čas v denních časopisech až příliš často jmenováni, zavdala podnět k mnohému podobnému pokusu vražednému. Mimo to napodobovací pud má při zločinech velikou úlohu. — A proto bylo by lze si mysliti, že právě ustavičné opakování tohoto tvrzení, že židé potřebují krve křesťanské mohlo aneb mohlo by nějakého duševně málo příčinného člověka, který jako žid se narodil, přivésti na šílenou myšlenku, aby se jednou pokusil o to, je-li opravdu krev křesťanská zcela jinou šťávou než krev židovská. Taková událost však nemohla by se, jak se rozumí samo sebou, židovstvu a zvláště ne židovskému náboženství klásti za vinu.

C. k. rakouský profesor a kanovník Aug. Rohling v Praze.

Jen s odporem, abych neuzil ostřejšího výrazu, chci se nyní zabývatí osobností, jejíž jméno ve vědeckém světě po dlouhá léta jen s opovržením se uvádí a jejíž jednání by měl v první řadě trestní soud a pak snad též — to dokládám, pátraje po polehčujících okolnostech

— lékař duševních chorob vyšetřovati. Pohříchu jest však, hledí-li se na účinky, mnohem méně důležitě, je-li nějaké tvrzení pravdivé, než ta okolnost, věří-li se mu.

A August Rohling, o němž nyní jednáme, nalézá ve velmi, velmi širokých kruzích nejen v Rakousku, ale i v Německu ano i ve Francii a v jiných zemích slepou víru. A to předně pro chválu velmi četných časopisů, kterým nejde o pravdu, nýbrž o účely strannické, za druhé pro nepochopitelnou ochranu, ano přízeň, kterou mu dosud rakouské ministerstvo vyučování projevovalo. Proto jest jméno Augusta Rohlinga hlavní tvrzí „krevního obvinění“ proti židovskému náboženství, a proto musím zde nad ním zasednouti k soudu.

Veřejně tímto obviňuji c. k. rakouského profesora a kanovníka Augusta Rohlinga z křivopřísežnictví a z hrubých padělků. Veřejně pak se tážu těch, kteří přečetše jeho knihu řečeného A. Rohlinga chrání, nedopouštějí-li se účastenství při pokračování v řečeném zločinu a pokud se týče přečinu. Konečně prohlašuji, že Aug. Rohling ve svých úsudcích o židovské literatuře a židovském náboženství podal četné důkazy své ostudné nevědomości a že množství citátů z talmudské a rabínské literatury, které laika zaslepují, opsal dílem z Eisenmengerova spisu „Odhalené židovstvo“, dílem z jiných, zejména z Ahrona Brimanna.

Jsem připraven tuto těžkou obžalobu odůvodniti před každým soudem.

Nemohu psáti foliant na tomto místě a proto se musím obmeziti co do hlavní věci na několik citátů.

Nejznámějším stal se Rohling svou téměř úplně z Eisenmengerova opsanou knihou: „Žid dle talmudu“ (Münster 1871). Spis „Odhalené židovstvo“ nepodává pro jednostrannost, s jakou pisatel citáty sbíral, pravý obraz o židu trvajícím pevně při talmudu; ale čtenář může aspoň do jisté míry sám co do správnosti spis zkoumati, poněvadž Eisenmenger všude hebrejský a pokud se týče aramejský text originálu podává a často dlouhé odstavce vypisuje, kdežto Rohling uvádí pouze slova, která se k jeho účelu hodí bez ohledu na souvislost a to jen v německém jazyku (dle Eisenmengerova překladu), tak že jeho vylicení musí se

nazvati nejen karikaturou, ale dokonce opakem pravdy. — Nejznamenitější odpovědi jest Františka Delitzsche spis: „Rohlingův žid dle talmudu“ (v Lipsku 1881). Ze spisů židovských autorů uvádíme: Josefa Nobela „Kritický popravčí meč pro Rohlingova žida dle talmudu“, Totis, (Halberstadt) 1881. Rohling odpověděl spisem „Frant. Delitzsch a židovská otázka“ (v Praze) 1881. S jak malou vědeckostí a pravdivostí, ukázal Delitzsch v 7. vydání svého výše jmenovaného spisu (Lipsko 1881); srovnej též Delitzschův spis „Co dr. Aug. Rohling odprísáhl a co odprísáhnouti chce.“ (Lipsko 1883.)

Na to vydal Rohling spis: „Moje odpovědi rabinům. Aneb: Pět dopisů o talmudismu a krevním rituálu židů“, v Praze 1883, a spis „Polemika a lidské oběti rabinismu“, v Paderbornu 1883. Proti těmto spisům vyšly Delitzschovy obrany: „Šach mat krevním lhářům Rohlingovi a Justusovi“, v Erlangenu 1883, a „Nejnovejší vidiny antisemitských proroků“, v Erlangenu 1883. — Velmi ostře psal proti „Odpovědím“ též Josef Bloch, rabín ve Floridsdorfu u Vídně a články jeho jsou otištěny v knize „Akta a dobrozdání v procesu Rohling contra Bloch.“ I. svazek, ve Vídni 1890. V této, 25 archů silné knize jest vůbec v hojnosti obsažen materiál důkazů proti Rohlingovi.

Několikrát byl Rohling od Františka Delitzsche a jiných veřejně obviněn nejen z hrubé nevědomości a zlomyslného překrucování, nýbrž i z křivé přísahy. Rohling lhal dále a nabízel vždy zase křivé přísahy maje to klidné přesvědčení, že úřady se neodhodlají, aby proti němu zakročily aneb jen podstatu věci vědecky zkoumati daly. Konečně pokus Rohlingův, aby působil vlivem svým na uherský soud v Nyiregyházy (proces tiszaeszlarský), přiměl řečeného již Josefa Blocha ve „Wiener Morgenpostu“ ze dne 1. až 4. července 1883 k tomu, že Rohlinga tak silnými výrazy obviňoval pro jeho nabízení se ke křivé přísaze, že Rohling byl tím donucen podati žalobu „pro urážku na cti.“

Uvádíme zde několik vět z Blochových článků, aby se Rohlingův smysl pro čest mohl správně oceniti: „Jeho vyhané talmudské citáty již opětne a slavnostně přísahou stvrdil. — Ale c. k. profesor s opětnými křivými přísahami“

hami jest ojedinelým zjevem i v pestré a na změny bohaté historii rakouských universit. — Konečně musí býti nalezeno forum, před nimž by lhářství ze zvyku provozované, které svědomí a stud ztratilo, dle pravdy a zákona bylo souzeno. — Stavi-li se však nahá lež a podvod v barbarské nahoté, prost studu, před celý svět, musí býti pravým jmenem označen a musí se volati po slušnosti a mravu. Pan profesor jest vždy připraven k přísaze, ano, lačni po ní, zejména pak, pronáší-li tvrzení a skládá-li, své výpovědi, o nichž sám jest přesvědčen, že neobsahující ani stínu pravdy, ode všech znalců musí drsně zamítnuty býti. — Profesor hebrejských starožitností v Praze provozuje lež jako řemeslo.“

Když na to Rohling podal žalobu na Blocha pro „urážku na cti“, Bloch prohlásil, že nastoupí důkaz pravdy a připravoval tento důkaz velice důkladným způsobem, takže soudní líčení teprve na 18. listopadu 1885 a následujících 12 dni bylo položeno. Ale bezprostředně před přelíčením prostě Rohling odvolal žalobu svou. (Srovnej ještě Josefa Koppa, katolika a advokáta ve Vídni, spis: „K židovské otázce dle akt procesu Rohling-Bloch.“ Lipsko 1886.).

Jak Rohling tvrdí — a zdá se, že zde jednou pravdu mluvil — nařídilo mu ministerstvo po vydání „Odpovědi“ a „Polemiky“ (jak dlouho po vydání?), „aby židovskou otázku nechal na pokoji.“ Tento rozkaz dal mu vitanou příležitost, aby pod nepravým jmenem napsal ospravedlnění svého celého jednání, aby vysoce chválil a vynášel svou učenost a tak zbudil zdání, jako by existoval křesťanský učenec talmudu znalý, který Rohlingovy výklady zkoumal a schválil. Spis se zove: „Profesor dr. Rohling, Židovská otázka a veřejné mínění. Od abbéa dra. Clemensa Victora“ v Lipsku 1887. Clemens Victor není, ac to Rohling tvrdošijně popírá, nikdo jiný než Rohling sám. Vítězoslavně tvrdí nyní Rohling při každé příležitosti: Victor prý skvěle dokázal nesprávnost toho, co Kopp a Bloch a jiní proti Rohlingovi napsali; Victor nebyl prý dosud vyvrácen! Na to odpovídám c. k. rakouskému profesoru Rohlingovi: I. že spis Victorův, pokud svědčí o rozsáhlé sečtlosti v židovské literatuře ani od Victora-Rohlinga nepochází, nýbrž od nějakého konvertita (nepochybně

bylo k němu užito poznámek Brimannových, kterým částečně Rohling důkladně neporozuměl) — a potud má ovšem R. jisté právo, aby autorství popíral; 2. že jsem připraven řečený spis ve všech hlavních bodech vyvrátiti, jakmile dvěma starším literárním závazkům učiním zadost — předpokládaje, že by zatím již nebylo ráděni Rohlingovu dostatečně přítrž učiněno. Látku k vyvrácení jsem již nashromáždil.

Aspoň dva každému čtenáři srozumitelné příklady nevědomosti Rohlingovy budte uvedeny. R. nepřekládá dam b'thulim: „sanguis virginitatis“, nýbrž „sanguis virginum“, což by však hebrejsky znělo b'thuloth. Častý výraz 'Am há-areg „dav zákona neznalý“, dále též „jednotlivý zákona neznalý žid“ překládá Rohling „nežid!“ a tímto způsobem překrucuje výrok R. Eleasara: „Jest dovoleno nežida i v den smíření, případne-li na sabbath, prokláti.“ Ze tato věta formulovaná s pravou orientální nehorázností nesmí se bráti doslovně, nýbrž jen jako důkaz fanatické nenávisť, která znalce zákona a zákona neznalé dělila, ukazuje opačný, na téže straně talmudu v traktátě Pesachim (velkonoční svátky) 49b uvedený výrok v. Aqiby, který však Rohling necituje: „Když jsem byl 'Am ha-areg, pravil jsem: dejte mi učence, ať ho kousnu jako osel.“

Mezi velkou většinou ostatních, zejména starších hájitelů „krevního obvinění“ a Rohlingem trvá zvláště ten rozdíl, který co do výsledku jest ovšem jen podřízený, že R. tvrdí, že nejen užívání křesťanské krve, nýbrž ještě více prolévání křesťanské krve vražděním křesťanů jest předmětem židovského ritu.

Nuže, jaké má pro toto mínění důkazy? Především nedokázané a nedokázatelné tvrzení, že existuje podání čili tradice ústně z pokolení na pokolení přecházející o krevním obřadu a rituální krevní vraždě. Myslím, že mohu tvrditi, že za našich dob není naprosto žádného oboru židovského ritu, který by se křesťanům sebe vzdálenějším zdál, aby o něm nebylo ve více než v jedné knize pojednáváno.

Zvláště mnoho hluku natropil Rohling až do nejnovější doby o místě v Sepher ha liqqútím, sepsaném kabalistou Chajjimem Vitalem († 1620), které již uvedl dr. Justus (pseudonym pro Ahrona Brimanna)

v „Zrcadle židů“ (Paderborn 1883, str. 30), a o některých odstavcích Zoharu, které Rohling též poznal prostřednictvím Brimanna. Doslovné znění těchto domněle krvežiznivých výroků nalezá se též v Blochových Aktech I. str. 353—357. K tomu sluší dodat: Rohling poznal tato místa prostřednictvím Brimanna a uvěřil slepě jeho výkladům. Brimann však píše ve svém spise letopočtem 1885 opatřeném a knižeti arcibiskupovi Ederovi v Solnohradě věnovaném: „Kabala“ (v Inšpruku) na str. 44 mezi jiným: „Jak mnoho bohužel jest těch, kteří z nevědomosti myslí aneb ze zlomyslnosti jiným namlouvají, že kabala neobsahuje nic jiného, než vraždu a zhárství, vraždění panen, zabíjení králů . . . Jaká to hanba . . . pro naše století . . ., že se vyskytují dosud takoví pošetilci, kteří ochotně naslouchají podobným zlomyslným utrhaním.“ V kabale lze najíti „pravé perly, které poskytují obranu křesťanství, jaké bychom sotva očekávatí mohli.“ A na str. 41 se praví: „Jak nemotorně vykořisťují páni židožrouti anebo tak zvaní antisemitští učenci ve své úžasné nevědomosti zcela nevinná místa, to lze poznati ze skutečně směšného výkladu znění Zoharu ve spise „Polemika a lidské oběti“ atd.

Delší dobu měl c. k. rakouský profesor Aug. Rohling za to, že rituální krevní vraždě se učí v ústním podání, jakož i v knihách kabaly (židovské mystiky), ale že v talmudu se nedá dokázat. Poněvadž však hledal a najíti chtěl, tudíž našel. Nejprve podal zprávu o svém „nálezu“ v „Antisemitische Correspondenz“ č. 171. ze dne 22. listopadu 1891. Pak rozšiřoval v březnu 1892 leták: „Místo v talmudu svědčící o rituálním zabíjení.“ Z tohoto Rohlingova letáku uvádím hlavní výroky: „Zajímati by mohlo, že i talmud, ač to dlouho zůstalo nepovšimnuto, dokazuje krevní rituál (obřad) u židů. Místo toto v talmudu nalezá se v traktátě kethuboth 102b. Zde se oznamuje, že i nezletilý hoch židovský byl či měl býti od svých bratří večer před velikonočními svátky zabit. Talmud praví, že zabítí tomu se nechtělo připustiti (ze strany židovské vrchnosti) a že tudíž nezletilý byl ponechán u matky a ne u bratří, kteří, lační jsouce po penězích, zároveň chtěli po pacholeti děditi; nepřipustilo se to proto, poněvadž ze-

mřelý otec hochu matce zůstavil a tedy jeho poslední vůle šetřena býti měla. — Logika (!!) vnucuje každému v tomto případě přesvědčení, že 1. i židovské pachole, které poslední vůle jeho otce nechrání, může býti zabito jako obětní beránek . . . 2. Když si židé dokonce z nezletilých vlastního kmene vybírali (!) obětní beránky, jak by tím spíše nezabíjeli rituálně nežidy, na které pohlížejí jako na dobytek? — Památné to místo zní . . . dle amsterodámského vydání talmudu babli takto: „Zemře-li někdo a zanechá-li nezletilého syna pro jeho matku a řeknou-li otcovi dědicové (bratři): nechť u nás vyroste, ale matka řekne: nechť vyroste u mne — má se ponechati u matky anemá se ponechati u těch, kteří by po něm dědili: stává se ten případ (dle analogických případů děje se to cf. berakoth 2a), že by jej zabili večer před velikonočními svátky (14. nisanu, 15. jest vlastní velikonoční svátek)“

Toto místo z talmudu bylo mi již po léta známo (pamatuji se, že jeden z těch, kteří o talmudu knihu napsali, aniž jej znali, mně je r. 1885 citoval); ale nepojednal jsem o něm v prvním zpracování tohoto svého spisu, poněvadž jsem to považoval za nemožné, že by někdo, kdo jen jedinou stránku talmudu přečetl, mohl připadnouti na myšlenku, aby tohoto výroku užil k dokazu pro obvinění, že židé potřebují křesťanské krve k rituálním účelům. Poněvadž však Rohling místo toto uvedl a je i v letáčích rozšířil, pokládal jsem za svou povinnost, postarati se o to, aby správný výklad byl zachován v platnosti. To jsem učinil v článku „Nepovšimnuté místo v talmudu“, který byl uveřejněn v „Evang. Kirchl. Anzeiger“ v Berlíně č. 16. (15. dubna 1892.) Co jsem tam řekl, opakuji zde a o jednotlivostech pojednávám zevrubněji.

Především podávám zde přesný překlad celého odstavce:

Mišna (101b): Vezme-li si někdo ženu a ona s ním se dohodne, aby její dceru (z dřívějšího manželství) pět let živil, jest povinen ji pět let živiti. Provdá-li se pak ona žena za jiného (když s oním byla rozvedena) a ujedná s ním, že (také) on její dceru pět let živiti bude, jest on (také) povinen ji pět let živiti. Nechť pak první neřekne: „Jen když ke mně přijde,

chci ji živiti“, nýbrž on ji donese její výživu t a m, kde matka její jest. — K poslední větě připojuje talmud (gemara) 102b tento výklad: Rab Chasda praví: „Tato mišna učí, že dcera musí býti u své matky“. (Otázka:) Z čeho však sleduje, že to platí o velké dceři? Snad to platí o malé dceři a snad béře mišna zřetel na případ skutečný, jenž se jednou udál*); neboť poučné podání praví: „Zemřel-li někdo a zanechal-li malého syna jeho matce, a otcovi dědicové reknou: ať jest u nás vychován — a matka řekne: můj syn budiž u mne vychován — zůstaniž u své matky a nikoliv u někoho, který by po něm dědití mohl; neboť jednou se událo, že dítě takové v den příprav k velikonočnímu svátku bylo zavražděno (šachat).“ (Odpověď): „Pak**“) by musilo v mišně státi: „tam, kde ona jest.***) Proč však praví mišna: „tam, kde matka jest? Z toho můžeš poznati, že dcera má býti u matky, bez ohledu na to, je-li velká či malá“.

Aby se tomu porozumělo, sluší poznamenati: Manželka není dědičkou mužovou; vůbec mají ženské osoby dědičné právo jen velmi obmezené, když existují mužské osoby, k dědění oprávněné (srv. M. Bloch, Mosaisko-talmudské dědičné právo, Pešť 1890); tedy jsou malé (dcery a dle řečeného poučného podání i synové) u matky bezpečni, ale nikoliv stejnou měrou u mužských příbuzných k dědění oprávněných.

Čtenář se bude udiveně tázati: Jak jest to možno viděti v kethubothu 102b ustanovení anebo třeba jen dovolení rituálního zabijení křesťanů? Rohlingovi jest v tomto oboru vše možno. — Především překládá hebrejské sloveso šachat slovem „nábožensky, rituálně zabijeti“. Sloveso toto má však význam ten jen tehda, jde-li o zvířata. Tam, kde jde o lidi, znamená šachat násilné zabiti, na př. Jeremiáš 39, 6 a 52, 10 praví: Neboť zmrdoval král Babylonský syny Sedechiášovy

*) Raši praví: „Obáváno se totiž (pro zmíněný případ v poučném podání), že by bratři ji mohli zavražditi (harag), aby zdědili příslušci ji desetinu jmění. U velké dcery však není třeba se obávati zavraždění (r' gicha); mohlo by se tudíž vždy myslet, že musí u bratři bydlet“.

**) Raši: když by totiž mezi velkou a malou dcerou bylo třeba rozdíl dělati.

***) Raši: velká dcera, kde ona jest, a malá dcera, kde ona jest.

i všechny nejpřednější Judské; Jer. 41, 7: Ismael, syn Netaniášův, pobil 80 Israelitů, kteří ke Gedliášovi jiti chtěli; 2. Kniha královská 10, 7: Obyvatelé Samarie pobili na rozkaz Jehuův 70 potomků Ahábových; Kniha soudců 12, 6: Jeftovi mužové pobili 42.000 Efraimských u brodu Jordánu; (srůvnej ještě 4 kn. Mojžišovu 14, 16: Pohaní reknou o Bohu, že Israele zmrdoval na poušti, a 1. kn. král. 18, 40: Elia pobil kněze Baalovy. O lidských obětech, které modloslužební israelité přinášeli, stojí dvakráte potupně šachat Jes. 57, 5 a Hesek. 23, 39. Že na všech těchto místech, jakož i v 1. knize Mojž. 22, 10 nemyslí se židovskorituální zabijení, nepotřebuje bližšího výkladu. S tím se shodují talmudské výroky, v. nedarim 22a; megilla 7b; chullin 56b dole. O násilné smrti rukou Římanů: sanhedrin 110b a pesachim 69a. V midraši k žalozpěvům 2, 2 se vypravuje, že Nebuzaradan na místě, kde druhdy Zacharja byl zabit, členy velkého a malého synedria, mladé kněze a školní děti pobil, šachat; o téže události však, tedy synonymně, praví se v talmudu gittin 57b: hárag. —

Za druhé: Rohlingem samotným uvedená barajtha (poučné podání) končí větou: „Jednou se totiž stalo atd.“ Tato slova (hebrejsky: ma'aseh hajah; zní doslovně: skutečnost aneb událost byla) byla tak Rohlingem vykládána, že hebrejštiny neznalý čtenář dvojnásob falešného dojmu nabývá: že takové případy se opětovně udály a talmudské ustanovení (dítě zůstaniž u matky) jako by mělo za účel, aby náboženskému zabijení ve dni příprav k velikonočním svátkům byla učiněna přítrž. Ve skutečnosti však není účelem tohoto ustanovení: zakazovati zabijení v den před velikonočními svátky, nýbrž: zabezpečiti život mladých dědiců. A dále mluví se jen o jedné jediné události. To vysvitá z pravidelného užívání slova ma'aseh srv. mišnu sabbath 3, 4; 16, 7f; 22, 3; 24, 5 atd.; mimo to stojí psáno v thosephtě (staré sbírce židovsko-zákonných tradic) ve vydání Zuckermanlové (Pasewalk 1880) str. 273.: ma'aseh hajah be'eched, „událo se u jednoho, že byl v den příprav k velikonočním svátkům zabit“. Formule ma'aseh hajah aneb aramejská hava 'obada, která má též význam, poukazuje často na udavší se případ, který podnět k vy-

tknutí právní zásady zavdává, srv. qiddušin 80b konec a zejména kethuboth 60b. Na poslednějším místě praví se v dodatku k poučenému podání uvedenému na konci 60a, dle něhož kojící žena, jejíž muž zemře, nesmí se před 24 měsíci ani provdati ani zasnoubiti: Zemře-li dítě, jest to (nové zasnoubení neb provdání) dovoleno; odstavila-li dítě, jest to zakázáno (musí uplynouti 24 měsíců vyčkati). Mar, syn raba Aše, pravil: „I když zemřelo, jest to zakázáno, aby je nezabila za tím účelem, aby se provdati mohla. Udál se již jednou případ, že je zardousila. Ale to neplatí; neboť ona žena byla šílená; ženy obyčejně své syny nerdousí“.

Za třetí: Ze slov „den příprav k velikonočním svátkům“ nelze dovoditi ničeho pro rituální ráz zabítí. Naopak. Volba dne souvisí (má-li se vůbec na něco jiného než na historické udání mysleti) s tím, že toho dne nejméně jest se obávati odhalení příčiny smrti. Každý jest zaměstnán s přípravami a nikdo nevstupuje bez nutnosti do domu mrtvého, poněvadž by se tím stal po 7 dní nečistým a tudíž by nemohl svátků slaviti. Srov. thosephthu ahiloth 3, 9 (Zuckermandl str. 600 ř. 16.)

Za čtvrté: Vztah na křesťany vpravil Rohling do místa talmudu tímto smělým závěrem: „Když židé si dokonce z nezletilých svého vlastního národa vybírali velkonoční beránky, jak tím spíše zabíjejí rituálně nežidy, které pokládají za rovny dobytku“. Ti, kdož sledovali moje dosavadní výklady, vědí, že řečené místo talmudu neobsahuje ani slova o židovských dětech jako velkonočních beránkách. Co se tkne slov, že „nežidé jsou pokládáni za rovny dobytku“, zapovídá mi účel moji nynější práce, abych více řekl, než že určitost tvrzení má u všech, kteří věci jsou neznalí vzbuditi nesprávné představy a že je — vzbuditi musí.

Nehledě na odpor, který jsem já a jiní znalcové kladli proti tomuto tvrzení, rozšiřována ve veřejných přednáškách, v časopisech a letáčích zpráva o nově odhaleném, ohromně důležitém místě z talmudu.“ Ano, místo toto dalo se dle starého vydání (dle kterého, jsem se nemohl dovědět) fotografovati, aniž se tušilo, že nejen amsterodamské vydání z r. 1644, ale i berlinské z r. 1862 a vůbec každé v Německu pořizené vydání mělo zcela tentýž text!

Rohling déle než dvě desetiletí posmíval se každé vědě. Poněvadž jest Rakušanem, mohly německé úřady říci, že zkoumání jeho tvrzení jest v první řadě věci jeho rakouských představených. Podstata skutku čl. 130*) trestního zákonníku pro německou říši byla a jest zcela zřetelná v agitaci o Rohlinga se opírající. Následkem toho viděl jsem se nucena, abych e. k. rakouského ministra kultu a vyučování šl. Gautsche listem ze dne 19. dubna 1892 přiměl k nestrannému vědeckému vyšetřování o věcech, které Rohling tvrdil (nikoliv o jeho osobě).

List můj zněl takto:

„Příčinou, která mne, ač nejsem Rakušanem, nutí, abych psal rakouskému panu ministru vyučování, jest pocit povinnosti, abych složil svědectví proti nepravdivosti a zášti, ježto předně trvale se vzbuzuje v míře obecně nebezpečné, za druhé ježto výroky tohoto záští s mým povoláním souvisí a za třetí ježto jiní, necht již ze lhostejnosti neb z nedostatku odvahy nebo z nedostatku znalosti věci trvají v hlubokém mlčení. — Náleží to k mém povolání, abych své posluchače poučoval o židovské literatuře. Jako křesťanský bohoslovec obracím svůj zřetel i na ona místa v náboženství a mravouce, ve kterých se židovství od křesťanství liší a dle mého mínění pod tímto stojí; také by se mělo těchto rozdílů dle mého mínění k tomu užítí, aby židé pro křesťanství získáni byli, — ale vystupovati proti nepravdivým obviněním židovského náboženství, jest mi rovněž věci svědomí. — Jedním z nejtěžších a jak zde dovozovati nemusím, následků plných utrhaní a osočování židovství jest tvrzení, že židé k rituálním účelům křesťanské krve musí míti a že jí též upotřebují. Již za příležitosti procesu tiszá-eszlarského zevrubně jsem vyvrátil toto tvrzení (Evang. Kirchen-Zeitung ze dne 12. srpna 1882); za příčinou krvavého činu spáchaného na Korfu v noci ze dne 12. na 13. dubna 1891 sepsal jsem přiložený spis o krevní pověře, ve které nezvratně jest dokázáno, že, pokud vraždy se dějí, aby byla krev opatřena, není krev určena k ritual-

*) Kdo způsobem veřejný klid ohrožujícím různé třídy obyvatelstva k násilnostem proti sobě veřejně popuzuje, stává se vinným dle čl. 130.

nímu účelu, nýbrž k pověrečnému účelu, a že tento zvláštní druh pověry vyskytuje se nejen u židů, ale i u křesťanů, a to u poslednějších ve větší bohužel míře.

Přes to přese vše opakuje se zase nyní toto obviňování židů. Zejména Aug. Rohling, který evangelickým profesorem Františkem Delitzsemem, okresním rabinem dr. Jos. Blochem (ve Floridsdorfu u Vídně), katolickým dvorním a soudním advokátem dr. Jos. Koppem ve Vídni a mnou byl z četných hrubých odchylek od pravdy usvědčen, nepřestává proti pravdě antisemitům i v této věci dělati námezdnické služby; srovnaj kromě obou příloh (list z 5. listop. 1891 a leták) také knihu „Prof. dr. Aug. Rohlingův Žid dle talmudu“, která r. 1891 v Lipsku nákladem Theod. Fritsche vyšla a domněle bez Rohlingova spolupůsobení z frančtiny „do němčiny zpět byla přeložena.“ Vzhledem k velikému vlivu, který pořád ještě tvrzení Rohlingova v Rakousku jakož i v Německu mají, dovoluji si pronést tuto prosbu: Vaše Excellencei račiž naříditi zevrubné zkoumání vyšetřující komisí, ve které by různé názory mohly býti zastoupeny, aneb kdyby Vaše Excellencei již nyní byla přesvědčena o nesprávnostech Rohlingových výroků, račiž účinným způsobem dalším s pravdou se nesrovnávajícím a veřejný mír porušujícím projevům tohoto muže zabrániti.“

Pan šl. Gautsch považoval za nejlepší jednání v této věci, že ničeho neučinil. Nepopírám, že by jej zavedení nějakého vyšetřování bylo uvedlo v nepříjemný stav: Rohlingovým mocným příznivcem byl tehda kardinál František hr. Schönborn, arcibiskup pražský; na jeho naléhání navrhl p. Gautsch na počátku jara 1892 Rohlinga za kanovníka a kardinálovým bratrem byl tehdejší rakouský ministr spravedlnosti. To však nebylo pro mne dostatečným důvodem, abych celou věc nechal padnouti. Proto psal jsem 4. srpna 1892 po druhé takto:

„Vysoce ctěný pane ministře vyučování!

Během tohoto měsíce dám nové zpracování své knihy „Krevní pověra u křesťanů a židů“ do tisku. Prof. Aug. Rohling, který z milosti kardinála hr. Schönborna se stal před několika měsíci dokonce kanovníkem, pokračuje stále veřejně (posledně v přípisu ze dne 21. čer-

vence 1892 zaslaném listu „Deutsche-soziale Blätter“) i tajně hlásati krevní obviňování proti židům a tak podněcuje náruživosti širokých vrstev i v Německu. Proto se musím nyní ve zvláštním odstavci o něm vysloviti. Poněvadž pak si přeju, abych postavení c. k. rakouského ministerstva k Rohlingovi správně mohl posouditi, dovoluji si dotaz, zdali buď na základě mého podnětu ze dne 19. dubna aneb z jině příčiny Vaše Excellence nařídila vyšetřování o tvrzeních Rohlingových. — Kdo po všem, co se stalo, u Vaší Excellence nařízení zevrubného vyšetřování kladl překážky v cestu aneb je dosud klade, příliš lehce bere na svá bedra těžkou zodpovědnost.“

Domnělý dějepisný důkaz o židovských rituálních vraždách a krevních vraždách.

Prvním, který v novější době příklady z dějin se namáhal dokázati, že učení o rituálních vraždách skutečně u židů trvá, byl, pokud okamžitě posouditi mohou, Konstantin Cholewa de Pawlikowski, který vydal knihu „Talmud v theorii a praxi“ (v Řezně 1866), ve které na stránkách 245—308 vypočítává 73 „lidských obětí, které židé přinesli aneb přinesiti chtěli, aby jich krev v nekvašeném chlebě snědli.“

Geza šl. Onody, „Tisza Eszlár v minulosti a přítomnosti“, autoris. překlad G. Marczányho v Pešti 1883, podává na 91 stranách kapitolu o „rituálních vraždách a krevních obětech“.

Rohlingem uvedené články časopisu „Civiltà Cattolica“, které patrně pocházejí od prof. Cary, nyní v Římě žijícího (spisovatel se z chytrosti ani nejmenoval) nebyly mi bohužel přístupny.

Rohling ukázal na „soud dějin“ v „Mých odpovědích“ str. 53, dále ve spisu: Prof. dr. Rohling, „Židovská otázka a veřejné mínění“ str. 22—26, dále ve výše zmíněném listě ze dne 10. července 1892.

Henri Desportes Le mystère du sang chez les Juifs de tous les temps, v Paříži 1890, věnoval „skutečností“ skoro 200 stran. — V Lipsku vycházející

„Tages-Anzeiger“ (nyní „Neue Deutsche Ztg.“) ze dne 31. května 1891 č. 123 přinesl tři sloupce dlouhý seznam „Ritualních vražed u židů“ (z Rohlinga-Victora a Desportesa snešeny).

R. 1892 následoval anonymně, dle doslechu od Th. Fritsche spis „Židé a křesťanská krev“ (v Lipsku) který jest plagiátem nevědomostí přeplněným a zejména dle Pawlikowského, Desportesa a Onodyho jest zhotoven.

Zároveň přinesl milánský list „Osservatore Cattolico“ č. 8438 (ze dne 8./9. března) a č. 8473 (ze dne 21./22. dubna) 44 článků nadepsaných „Certeza del ritualismo nelle uccisioni giudaiche“ (Jistota o rituálním rázu vražed od židův spáchaných), z nichž poslední jest „seznamem 154 případů vykonaných ritualních vražed aneb jich pokusů.“

Desportes, Fritsch a „Osservatore Cattolico“ podstatně obsahují totéž, takže věcně jest lhostejno, kterého z těch tří věřitelů krve vyvracují. Ale nezasloužené povšimnutí, které nemoudrá reklama německých listů nyní časopisu „Osservatore Cattolico“ činí, nutí mne, abych právě tomuto zástupci krevního obviňování posvětil trochu do smělé jeho tváře.

„Seznam ritualních vražed“ v „Osservatore Cattolico“ jest v podstatě mrzký plagiát z knihy Desportesovy. Pisatel nedbá ani zásad historické kritiky. — Obsah rozvláčných článků, které před seznamem jsou položeny, lze krátce takto shrnouti: 1. vykládají „krevní obvinění“, která ani co do hodnověrnosti prozkoumána nejsou, dle okolností, za kterých „obět“ se udála (roční počasí, věk „obětovaných atd.); 2. opakují již mnohokrát vyvrácená tvrzení Rohlingova a j. — Spisovatel podává přecetné důkazy své hnusné nevědomosti.

Především několik příkladů nevědomosti učence v „Osserv. Cattolico“. Opisuje tiskovou chybu z Desportesa, prohlašuje, v případě 106. Dublin za hlavní město ruské gubernie! Onody str. 134., nejmenovaný to pramen Desportesův měl správně vytištěno: Lublin. — Opisuje dvě jiné Desportesovy chyby, považuje „Steyermark“ (Štýrsko) a Kärntey (Korutany) za města. Eisenmenger II. 223, nejmenovaný to pramen Desportesův obsahoval správně slova Steyermark a Kärnten. — Také město

„Thorn“ v belgické provincii Lutychu, v případě 103, jest tisková chyba z Desportesa opsaná (místo Theur?). — Příklad 102. Císař Josef II. zemřel 20. února 1790; ale „Osserv. Catt.“ tvrdí, že židé pro vraždu r. 1791 v Sedmihradsku odsouzení od tohoto „svobodného zednáře“ obdrželi milost (č. 8468)! Tatáž chyba se vyskytuje u Fritsche. Oba opsali Desportesa, který svého času Orodyho vylíčení (str. 115.) povrchně četl a tudíž jemu neporozuměl.

Že jest plagiátorem, hleděl „Osserv. Catt.“ umělé zakrytí tím, že velmi často nejmenuje Desportesa, nýbrž pramen jím uvedený. Zlodějství lze poznati z toho, že nezdůvěhodka nejen falešné číslice, ale i falešné neb nesprávné citáty opisovaly. V případě 4. nalezá se falešný letopočet 1071 (místo 1171) v dojemném souhlasu u Victora, Desportesa, Fritsche a v „Oss. Catt.“ Příklad 22. „Florent de Worcester p. 222.“ Jméno to bylo v jednom italském listě uvedeno buď latinsky, dle titulu knihy, aneb anglicky, dle otčiny spisovatelovy, aneb italsky, ale nikoliv francouzsky. Desportes zapomněl udati číslo svazku (II.) a proto schází též v milánském listě. — A takových chyb a nesprávností v citátech a plagiátorských poklesků jest nekonečná řada.

Tech několik citátů v „Osserv. Catt.“, které jsem ani u Desportesa, ani u Rohlinga (Victor) nenašel, pocházejí asi, pokud jde o dobu do r. 1840, téměř vesměs z „Civiltà Cattolica“, vyjímaje ovšem spis Bonelliho, který jest jedenáctkrát uveden. Žádný znalec nebude o tom v pochybnosti, že většina těchto citátů byla odjinud vydlužena a že ani správně nebyly opsány; srov. na př. případ 8.: „Pagi n. 15“ a případ 17.: „Blancas, Arag. Comment.“ s Gougerotem de Mousseaux, Le Juif, v Paříži 1869, str. 191.

Veliký počet případů vymyká se každému zkoumání tím, že Desportes a jeho opisovač, „Osserv. Cattol.“, neuvádějí žádné místo dokladu a nečiní dostatečně správné údaje, tak v případě 30: „1289, Švábsko, rituální vražda.“ Srov. případy 2. 11. 18. 30. 32. 37. 43. 54. 82. 88. 89. 104. 110. 120. 128. 132—136. 138.

Aspoň čtyřikrát počítá se jeden a týž případ dvojité.

Horší těchto chyb však jest ta, jak jsme již výše naznačili, že „Osservatore Cattolico“ pranic kriticky hodnověrnost zpráv neposuzuje.

Dejme tomu — čímž ovšem nikterak to nepripouštíme — že by se všechny případy sdělené chronisty a jinými zpravodaji byly skutečně staly a to tak staly, jak se vypravuje (s následujícími zázraky atd.), přece by velmi mnoho v „Osserv. Cattolico“ a jinde uvedených případů sem nepatřilo, poněvadž ani dle zpravodajů těch nemají naprosto žádného rituálního rázu! — V několika případech šlo by — předpokládaje vždy hodnověrnost podání, o léčitelskou pověrou lidu, tedy o něco, což zajisté není starožidovským a ještě méně specificky židovským. Dle Marbašských letopisů přiznali se fuldažští židé (to se rozumí, že na mučidlech) v prosinci 1235, že zabili děti mlynářovy ut ex eis sanguinem ad suum remedium elicere. — Četné jiné vražedné skutky daly by se, nikoliv ovšem ospravedlniti, ale vysvětliti reakcí proti daleko četnějším, zejména ve středověku na židech páchaným krvavým násilnostem a to nikoliv od soukromých osob, nýbrž od úřadů a vrchností.*) Návistí křesťanů proti židům a židovskému náboženství byla přiměřena nenávistí židů proti křesťanům**), křesťanskému náboženství a jeho zakladateli. Tuto nenávist tlumočily by pokud jsou skutečně historické, případy ukřižování křesťanských dítek, o kterých právě ze starých dob zprávy pocházejí; tak případ Viléma z Norwiche 1144, Gloucester 1168, Blois 1171, Richard Pařížský v Pontoisu 1179 atd.; na jednotlivém křesťanu vykonáno to, co bylo druhdy vykonáno na Ježíši a co by byli chtěli vykonati na všech těch, jimiž byli židé ne-

*) Žádný křesťan napříčto bez bolestného soucitu a pocitu hrůzy padesát stran obsahující kapitulu „Utrpení“ v Zunzově „Synagogální poesii středověku“ (Berlín 1855.) Srov. Též A. Neubauera a M. Sterna Hebrejské zprávy o pronásledování židů za křížáckých výprav. (Berlín 1892 s německým překladem od S. Bára).

**) Jak vina vůbec, tak jest i nenávist různě rozdělena dle míst i času. V nejstarších dobách byli křesťanští židé od židů neprávem pronásledováni, ve středověku zase velmi často, zejména v dobách křížáckých výprav přepadali křesťané židy, ac tito k tomu nezavdávali příčiny.

návidění, pronásledování a vraždění. Ale ani ten, který by všechny tyto zprávy považoval za zevrubná vyličení skutečných událostí, neměl by právo mluvit o rituálních skutecích Tomuto posuzování příčí se již ta okolnost, že zprávy pocházející ze starších dob mluví o křesťanských a ne o židovských velkonočních svátcích. Kombinování řečeného ukřižování „rituálních vražd“ se židovskými velkonočním svátkem jest cosi podružného. Úplně zvráceno pak jest pokládati tyto vražedné činy za „oběti na usmířenou“. Kdyby měly tento ráz, byly by se staly v době kolem židovského dne smíření, tedy koncem září anebo v říjnu. Dobře sluší též si povšimnouti, že ještě ve dvanáctém století žádný starý svědek nevypráví, že by židé užívali křesťanské krve, anebo dokonce, že by ji potřebovali k rituálním účelům. Poprvé v r. 1236 tážal se dle Marbašských letopisů císař Bedřich II., zda-li, jak všeobecně rozšířená domněnka zní, židé o Velkém pátku potřebují křesťanské krve a vědecká komise, která za tím účelem byla povolána, odpověděla na to záporně.

Pro toho, kdo o všem, co jsme pověděli, seriosně uvažuje, musí valně střídnouti dlouhý seznam rituálních vražd, který v neznalci může vzbuzovati pocit úzkosti. Ale seznam ten rovnal by se úplně nule, kdybychom každý případ kriticky prozkoumali. Úplný nedostatek kritiky — to jest těžká výtka, kterou musím učiniti „Osserv. Cattolico“ (a rovněž Rohlingovi, Desportesovi, Fritschovi a j.)

Případ 73. v Trnavě 1494. Antonín Bonfin Rerum Hungaricarum decades. Vydání C. A. Bela, Lipsko 1771, Dec. V., kniha 4., str. 738.:

„V týchž měsících několik židů v Trnavě stihl zasloužený trest. Dvanáct mužů a dvě ženy zardousili urozeného křesťanského jinocha, kterého tajně polapili a do nejbližšího domu dopravili. Když umíral otevřevše mu žíly odňaly mu krev, kterou dílem ihned pili, dílem uschovali; mrtvolu na kusy rozsekanou pak zakopali. Poněvadž jinoch byl pohřešován a dostatečně bylo zjištěno, že byl minulého dne v židovské ulici viděn, bylo zavedeno soudní vyšetřování se židy. Soudní sluhové do domu poslaní našli čerstvé stopy krve a zajali pána

s celou rodinou. Ženy, jež byly vyslychány, donuceny strachem před mučidly (metu tormentorum adactae) vypověděti, jak celý velice hanebný čin byl spáchán. Jich svědectvím byli ostatní usvědčeni a pak byli všichni na rozkaz palatinův, který byl vrchní hlavou města, upáleni, ku kterémuž účelu na tržišti velká hranice zřízena byla; jiní kteří méně byli vinni, byli trestáni velkými pokutami. Když pak u starců vyzvídáno po příčinách takového zločinu, trýzní mučení (per tormentum cruciatum), shledáno, že příčiny zločinů jsou čtvery, jichž se tehdá židé v Trnavě a jinde často mrzkým způsobem dopustili. Předně: jsou prý židé dle názorů svých předků přesvědčeni, že krev křesťanského člověka jest dobrým léčebným prostředkem k zahojení rány obřízkou způsobené. Za druhé: mínili, že tato krev daná do jídla, jest velmi působivá k povzbuzení vzájemné lásky. Za třetí: poněvadž u nich mužové i ženy stejně trpěli menstruací, seznali, že krev křesťanského člověka, pije-li se, jest vhodným lékem. Za čtvrté: mají prý staré tajné ustanovení, kterým jsou povinni denními oběťmi v některé krajině Bohu obětovati křesťanskou krev; tímto způsobem se stalo, pravili, že los pro tento rok padl na židy trnavské.“

Bonfin jest dle mého vědomí jediným křesťanským pramenem. Žádný výslech svědků. Mužové a jinoši nepřiznávají se k ničemu, pouze strach před mučením otvírá ústa ženám a mučení zase kmetům. A přiznání se tímto způsobem vynucené jest tak hloupé, obsahuje částečně takové nemožnosti, že jest viděti, že obžalovaní vypovídali vše, co od nich mučitelé jich slyšeti chtěli; mysleli si, že konec s utrpením jest lepší než utrpení bez konce. Jak nemožné a zároveň úžasné výpovědi mučením byly vynucovány, o tom poskytují zejména procesy s čarodějnicemi příšerné příklady (obcování vlkodlačic a čarodějnic s čertem atd.). — Ve velmi velkém počtu případů „krevního obviňování“ byl průběh celé věci tento: Křesťanské dítě bylo zavražděno nebo zmizelo; žádný svědek nemůže něco říci; podezření obrací se k nenáviděným židům; podezření postačí k tomu, aby byla podána žaloba; obžalovaní jsou mučeni a konečně vyznávají vše, poněvadž dávají přednost sebe bolestnější smrti před trýzní, která jest horší než smrt. Taková soudní

řízení neposkytují však žádných důkazů pro skutečné vyskytování se rituálních vražd.

Případ 121. zavraždění kapucínského pátera Tomáše a jeho sluhy v Damasku v únoru 1840. Hlavní spis: „Achille Laurent, Relation historique des affaires de Syrie, depuis 1840 jusqu'en 1842, et la procedure complete dirigée en 1840 contre les Juifs de Damas“, v Paříži 1846, dva svazky. Poněvadž spisovatel od těch, kteří se na něj odvolávají často bývá poctíván titulem profesora, konstatují tímto, že Achille Laurent nikdy nebyl profesorem a že se nesmí zaměňovati za profesora François Laurenta, právníka a historika v Gentu. Dále tvrdí A. Laurent (II., 399.): „Poněvadž všechny dokumenty, týkající se procesu, jenž byl proti židům v Damasku veden, uloženy jsou v ministerstvu zahraničných záležitostí, lze nesprávnosti protokolů atd., (pokud by se vyskytly) snadno zjistiti.“ Toto tvrzení jest buď nepravdivé (neboť řečené ministerstvo nedovolilo, když Laurent dilo své peal, nikomu, aby nahledl do archivu jeho; teprve od roku 1874 bylo znenáhlé užívání akt až do r. 1830 sáhajících dovoleno), anebo Laurent proti právu dokumenty poznal a proti právu je uveřejnil. Až do rozhodnutí o tomto buď — anebo, musíme o hodnověrnosti pana Laurenta pochybovati. Ale i když by slovné znění bylo správně podáno, nelze z toho dozovovati správnost obsahu, neboť všichni ti, kteří zevrubně případ ten zkoumali, všeobecně uznali, že tehdejší francouzský konsul Ratti-Menton choval se strannicky. — Podrobnou kritiku ohavného způsobu, jakým vyšetřování s obviněnými židy bylo vedeno, nelze zde pro nedostatek místa podati. Onody umylně klame své čtenáře, když píše na str. 151, že „rituálně-židovsko-fanatické zavraždění P. Tomáše . . . jest nezvratným faktem, ježto r. 1840 mučení již v Turecku bylo odstraněno“; umylně nepravdě jest to mravně lhostejno, že Fritsch a Rohling nezmiňují se ani slovem, že bylo užito mučení. Ale jisto jest, že přiznání se bylo od obviněných stejně barským jako rafinovaným trýzněním vynuceno; dva obžalovaní zemřeli v žaláři následkem trýznění. Poukazují v té příčině zejména na zprávu missionáře Pieritze vyslaného od velké londýnské společnosti misijní do Damasku, konvertity, který, jak sám pravil

„v žádném ohledu nebyl přítelem neb obhájcem rabi-
nismu“: „Persecution of the Jews at Damascus. Statement
of Mr. G. W. Pieritz“ (London 1840) a dále na jeho
list ze dne 13. května 1840 adresovaný na židy v Ale-
xandrii, v němž se mezi jiným praví (viz Löwenstein
Damascia 2, str. 203, ve kterémž spiso ještě jiný materiál
může posloužit k vyvrácení Laurentem rozšířeného ná-
hledu, jako by vina židů byla dokázána):

„Nechci popisovati, co jsem pocítil, když jsem byl
v Damašku. Viděl jsem, že celá obžaloba proti židům
byla pouhou slátaninou a že byl každý prostředek právní
obranu odepřen, že nejukrutnějších trýzní bylo užito, aby
na židech byly falešné výpovědi o vině vynuceny. Ně-
kteří mezi nimi byli skutečně tak zbabělí, že tak učinili.
Trýzně, jimž byli nešťastníci podrobeni, byly následující:
1. Byli mrskáni. 2. Pohrouženi v šatech do velkých
nádob studené vody. 3. Jakýmsi strojem vytlačovány
jim oči z důlků. 4. Za nejtěžší části těla (genitalie)
byli taháni a škubáni a vojínům poručeno, aby je štípali
a aby tyto části těla tak zkroutili, že trýznění bolestí
téměř byli šileni. 5. Tři plné dni musili státi vzprímeně,
aniž se směli s místa hnouti; nesměli se ani o zeď
opřít; když mdlobou klesali, stráže, které u nich stály,
nutily je bodáky, aby opět vstali. 6. Na širém dvoře
byli taháni za uši, až jim z nich krev tekla. 7. Strkali
jim trny mezi nehty a maso na prstech u rukou a nohou.
8. Vous byl jim upálen a kůže ohořela s ním. 9. Drženy
jim svíce pod nosem, takže plamen stoupal do direk
nosových“.

Nepřavdou jest, mimochodem řečeno, co Desportes
dvakrát tvrdí a co také jiní opakují, jako by byla akta
procesu za ministerstva Crémieuxova zmizela. Úřední
zpráva řečeného ministerstva ze dne 5. května 1892
praví doslovně: Listiny týkající se zavraždění P. Tomáše
v Damašku r. 1840 nebyly nikterak Crémieuxem r. 1870
ukryty neb zničeny. Listiny ty nalézají se v úplném po-
řádku v ministerstvu.“

Případ 65, zavraždění 2 $\frac{1}{2}$ letého Šimona v Tridentu
v noci na Velký pátek 1475 Literatura: Acta Sancto-
rum IX., 24. března; Bonelli, Dissertazione; Civiltà
Cattolica 1881, 1882; Onody a Desportes, atd. Trident
a Damašek, to jsou hlavní bašty pro krevní obviňování,

jde-li o důkaz uváděním dějinných fakt. Ale neprávem;
neboť jak v Tridentě r. 1475 tak v Damašku r. 1840
vynutili ti, kteří vyšetřování vedli, mučením přiznání, ale
toto bylo nepravé.

Bisup z Ventimiglie byl papežem vyslán, aby vy-
šetřoval procesy v Tridentu a Roveredu a tu byli v dru-
hém ze čtyř procesů židé osvobozeni, poněvadž křesťan
Zanesus se přiznal k vraždě. Při třetím procesu, který
se v Římě 1477—78 projednával, neběželo (jak i Civiltà
Cattolica připouští) o krevní obvinění nebo o kanoniso-
vání, nýbrž jen o otázku, zdali první proces r. 1475
v Tridentě konaný byl formálně správně (rite et recte)
veden. Ze šetrnosti k biskupovi bylo na tuto otázku
odpověděno přisvědčivě s tímto odůvodněním: Zanesus
přiznal prý se sice roku 1476 jako vrah, ale to nemohl
tridentský biskup r. 1475 ještě vědět (listina ze dne
20. června 1478). Také tridentské duchovenstvo, které
žádalo, aby Šimon byl uznán svatým, tvrdilo jen, že
Šimon „na potapu Kristovu“ byl od židů zavražděn, ale
ani slovem se nezmiňuje „o rituální vraždě“. Rovněž
velice pozoruhodno jest, že Sixtus V. v kanonisační
listině ani slovem se nezmiňuje o tom, že by Šimona
byli židé zabili, a tím méně mluví o „vraždě rituální“.

Případ 77, Pezinek v Uhrách 1509, rituální za-
vraždění uloupeného hochá. Především podotýkám, že se
to netýká roku 1509 (jak tvrdí „Osserv. Catt.“ a
Desportes dle Eisenmengera), nýbrž r. 1529. Onody
(str. 103—108) vypravuje případ ten zevrubně dle velmi
starého tiskopisu: „Strašné vypravování o mordu, který
židé spáchali v Pezinku, v městysi uherském na 9letém
chlápci, jak jej hrozně mučili, bili, bodali, řezali a zabili.
Pročež pak na třicet židů, mužů a žen pro toto ukru-
tenství v pátek po svatodušních svátcích, XXI. dne
měsíce května léta Páně MD a XXIX. upáleno bylo“
a „Staatsbürger-Zeitung“ č. 302 ze dne 1. července 1892
uveřejňuje totéž pod nadpisem: „Rituální vražda z roku
1529“. — „Když vytrpěli mučení (tak píše Onody do-
slovně), přiznali se konečně a jeden z nich pravil, „že
krev brky a rourkami z dítěte ssáli“, jiný, že „krev
donesli do synagogy, nad čímž bylo velice plesáno“
třetí, že „židé krev křesťanů mti musí, že jí se
potírají nejpřednější židé k svatebnímu veselí a že to

jmenují židé hebrejsky komandy (?) penče“. — Čtenář poněkud soudný musí již při čtení zmíněné zprávy velice pochybovati o hodnověrnosti její. Ale nepotřebujem k tomu v tomto případě žádných vnitřních důvodů, nýbrž můžeme jinou zevnější okolností bezcennost přiznání na mučidle vynuceného dokázati: že totiž dítě domněle od židů zabité žalobcem samým bylo ukradeno a později živé opět nalezeno.

G. Wolf, Historische Skizzen aus Oesterreich-Ungarn, ve Vídni 1883, str. 296—298, sestavil podstatu věci dle listin v říšském finančním ministerstvu ve Vídni se nalézajících (Vyšetřování a rozsudek nad židy v Pezínku v Uhrách) takto: „Hrabě Wolf v Pezínku byl židu Essleinu Auschovi dlužen peníze a kromě toho ještě několika židům v Marcheku v Dolních Rakousích. Čhtěl se těchto dluhů zbaviti tím, že by své věřitele odstranil. Příčina, aby židům mohl ublížiti, našla se velmi brzo. Hrabě Wolf přiměl starou poloblbu ženu, aby se vzdálila s křesťanským dítětem jí nenáležícím z Pezínku. Když se to bylo stalo, hrabě Wolf podal žalobu na židy . . . Esslein Ausch byl dán do žaláře a mučen . . . Vypověděl, co si přáli na něm věděti, mezi jiným také tvrdil, že židé v Marcheku jsou jeho spoluvinníci. Na to všichni židé, kteří útekem se nezachránili, byli spáleni. Pak chtěl hr. Wolf pokračovati v díle svém v Marcheku. Tu obrátili se židé na císaře Ferdinanda s prosbou, aby celou věc dal vyšetřiti . . . Co proces byl veden, našli židé z Vídne v obchodních záležitostech cestující ženu i hochy, který domněle byl zavražděn, čímž, jak se rozumí samo sebou, procesu byl učiněn konec. Co se stalo hr. Wolfovi a zdali vůbec něco se mu stalo, nevysvětlí v akt zde ve Vídni se nalézajících“.

Případ 13, Fulda, 1236. Erfurtské letopisy (Monumenta Germaniae, Scriptorum XVI. str. 31.) vypravují: „V tomto roce (1235) bylo 28. prosince ve Fuldě 34 židů obojího pohlaví od křížáků pobito, poněvadž dva z těchto židů o štědrém večeru pět synů jednoho mlynáře, který za městskými hradbami bydlel a právě se ženou svou v kostele byl, žalostně se světa sprovodili, jich krev do pytlů voskem potřených zachytili a pak založivše oheň odešli. Když pravda této události byla vyšetřena a židovští vinníci sami se přiznali, byli, jak

výše řečeno, potrestáni.“ Ani zde není svědků; i zde bylo přiznání vynuceno mučením a bylo tedy bezcenné. Žádným způsobem nesmí se zde myslet na rituální vraždu; neboť 1. přiznání židů zní jen v tom smyslu, že krve mělo býti užito k léčebným účelům (Marbašské letopisy viz výše); 2. císařem Bedřichem II. povolána vědecká komise vyslovila se proti obvinění, jako by židé k nějakým účelům lidské krve nutně potřebovali; 3. papež Irnocenc IV. se v bulle ze dne 25. září 1235 rovněž prohlásil proti tomuto obvinění: „Poněvadž u Fuldy a na několika jiných místech mnoho židů pro takové podezřívání bylo povražděno, zapovídáme mocí autority této listiny co nejpřísněji, aby se to kdy přistě stalo“ atd.

Dne 26. března 1247, v úterý v týdnu velikonočním zmizela dvouletá Meila ve Valréasu (městečku v nynějším departementu Vaucluse). Následujícího dne byla nalezena mrtva v městském příkopě s ranami na čele, rukou a nohou. Dítě bylo před tím viděno v židovské ulici; ostatně i zde mučidla nahrazovala všechny důkazy. (Srovn. A. Molinier, Enquête sur un meurtre imputé aux Juifs de Valréas (v: Le Cabinet Historique, Nouvelle Série II. Paříž 1884, str. 121—134). Tento „případ“ jest zajímavý, poněvadž zaval podnět ku dvěma dosud neznámým bullám Innocence IV. k arcibiskupu vienneskému (28. května 1247) ve kterých se berou židé v ochranu proti hanebnému podezřívání.

Případ 27., Mnichov 1285. Stará žena byvší při krádeži dítěte přistižena, obviňovala na mučidle židy. Zběsilost lidu nemohla ani autoritou úřadů, ani rozkazem knížete zadržena býti (nec magistratus auctoritate nec principis imperio ulla ratione cohiberi potest). Nečekáno na soudní řízení a rozsudek, nýbrž synagoga byla dobyta útokem a shořela i se 180 židy, kteří se do ní utekli.

Případ 39, Praha; „Osserv. Catt.“ nesprávně udává „1325“ místo „1305“ (Annales Eccl. č. 15) aneb „1303“ (J. Dubravius, Historia Bohemiae). I zde lid, aniž vyčkal trestní řízení ze strany krále (Václava II., 1283 až 1305), vraždí obviněné židy ukrutným způsobem. Bylo-li obvinění odůvodněno, šlo při něm o případ ukřižování odio Christi.

R. 1317. stěžovali si židé v Chinonu (v Touraine) u francouzského parlamentu na to, že čtyři

z nich na základě podezření, že jsou smrtí dítěte vinní, byli zatčeni a mučeni. Dva byvše k tomu donuceni mučením, vi tormentorum, přiznali se a byli pověšeni; dva jiní, kteří měli více odvahy, vzdorovali a jsou ještě ve vězení. Parlament jmenoval zplnomocněné komisy vyšetřující (Boutaric, Actes du Parlament II., č. 4827; 5. května 1317.) Vyšetřování dalo se velmi rychle a vedlo k zatčení několika křesťanů, mužů a žen, na něž padlo podezření, že jsou skutečnými vrahy (Actes du Parlament II. č. 4936; 12. července 1317.) — Aby komisaři dali zajmouti křesťany, bylo zajisté třeba velmi silných důkazů; ale především musilo být jasno, že židé jsou úplně nevinní. (Molinier, Cabinet Historique, nová serie II. str. 127.)

Případ 40. Ueberlingen (v dnešním velkovévodství badenském) 1331. Hoch byl nalezen mrtvý ve studni. Jan z Winterthuru vypravuje ve své kronice*), že rodiče určitými domněnkami a jasnými důkazy, totiž zářezy na střevech a žilách, zpozorovali, že byl od židů zabit.“ K tomuto důkazu přidružil se ještě jiný, že totiž „z ran krev znova tekla, když hoch byl před domy židů přinešen“. I byli židé vlákáni (jak se praví, více než 300) do jednoho domu a tento byl zdola zapálen, „aniž císaře Ludvíka se někdo tázal a aniž dbáno na rozsudek říšského sudího“.

Případ 42, Mnichov 1345. Z Raderovy „Bavaria sancta“ vysvitá, že bylo nalezeno roztrhané tělo hocha Jindřicha a že vina přičítána židům. O upotřebení krve se nic nepraví; rovněž ne o soudním vyšetřování. Již Jan z Winterthuru (Wyss str. 232; Freuler str. 334) vypravuje, že Ludvík bavorský uctívání chlapce zakázal.

Případ 59, Ondřej z Rinnu, 1462. Nejstarším svědkem pro tento často uváděný případ jest lékař Hippolyt Guarinoni v Hallu, zemřelý r. 1654, který r. 1619, tedy 157 po domnělé události (!) od starých lidí prý slyšel, (viz Adrian Kempter, Acta pro veritate Martyrii Corporis et cultus publici B. Andreae Rinnensis v Inšpruku 1745). Židé prý pověsili mrtvolu na břizu

*) Johannis Vitodurani Chronicon, dle původního spisu vydáno Jiřím Wysem v Curychu 1856, viz str. 106. Do němčiny byla kronika ta přeložena od Bernh. Freulera a vydána ve Winterthuru 1866, str. 145—147.

nedaleko mostu stojící. Jak by to bylo bývalo pošetil! Kmotr dítěte (který prý je židům prodal) zemřel prý bidně po dvou letech byv svědomím trápen až k šilenství. Dle toho tedy by nebyl hlavní vinník ani trestán býval!

Rezzo, 1474. Karel Theod. Gemeiner, Rezenská kronika III. (Rezzo 1821), str. 532. vypravuje dle akt: Také zdejší židovský mistr, Israel z Prunnu (snad z Brna) byl obviněn z takového nelidského skutku. Nějaký čas bylo o tom jen v obci šeptáno, až konečně všeobecně se mluvilo, že pokřtěný žid, jménem Hanuš Veyol, skutečně o židovském mistru vypovídal a sám o sobě udal, že mu sedmiletého hochu prodal. Nyní již nikdo nepochyboval, že opravdu ohavný ten čin byl vykonán . . . Byl to starý, vetčný muž, do kterého by se nikdo nebyl těžkého zločinu nadál. Nescházelo však po výpovědi pokřtěného žida mnoho, že by Israel byl býval odsouzen.“ Poněvadž však král Vladislav z Prahy a císař z Norimberka velice rozhodně se tomu vzepřeli, usnesla se rada pokřtěnému židu, o němž pravdě podobně se souditi mohlo, že jen z nenávisti k Israeli tak vypovídal, „dátí pocítiti hrůzy smrti a přiměti jej ve strachu před smrtí ještě jednou k tomu, aby se přiznal ke všem svým zločinům . . . O půl noci byl pak veden na kamenný most, kdež na něj kat již čekal . . . Očekávaje smrt svou s jistotou, potvrdil pokřtěný žid ještě jednou své dřívější výpovědi; odvolal jen výroky, které dříve učinil o mistru židovském a prohlásil, že tento jest nevinný. Tomuto odvolání bylo tím spíše uvěřeno, ježto přese všecko pátrání nemohlo se vyzvěděti, kde jsou rodiče, jimž dítě prý bylo odcizeno.“

Případ 72., dítě v Guardi u Toleda 1490. Isidor Loeb, Le saint enfant de la Guardia (v Revue des Etudes Juives XV. (Paříž 1887 str. 203—232) poukazuje k tomu, že ani po zůstatcích těla, ani po oděvu dítěte, ani po nástrojích zločinu nebylo pátráno, že také nebylo místo zločinu neb doba, kdy byl vykonán, zjištěno, ano, že nebylo ani vyšetřeno, zdali vůbec nějaké dítě zmizelo.

R. 1504. stloukl švec Jindřich Bry (také Jindřicha Brya syn zvaný) své nevlastní dítě řemenem tak, že zemřelo. Ihned při prvním výslechu učinil vrah v Hanavě zatčený upřímné vyznání; také při druhém výslechu přiznal se, rovněž bez mučení, k vraždě; ale doložil, že

dítě zapíchl, krev do mísy zachytil a židovi Gompchenovi (který mu na zástavy peníze půjčoval) přinesl. Žid Gompchen, i když byl mučen, prohlásil, že ničeho o tom neví a prosil, ale nadarmo, aby jej vedli k zločinci, aby mu mohl pohlédnouti tváří v tvář. Ale tu byla slůvkou vina Bryova zjištěna a Gumpchen viny sprostěn. Několik dní, než rozsudek nad ním byl vynesena, přiznal se zločinec, že žida falešně obviňoval, a opakoval totéž krátce před svou popravou. (Srv. L. Neustadt, krevní obvinění ve Frankfurtě n. M. r. 1504. Na základě procesových akt frankfurtského městského archivu, v Magdeburku 1892 (26 str.).

Případ 102. Orkuta v Uhrách. Desetiletý syn Jana Bally byl 25. července 1764 „se známkami rituální vraždy“ (Oss. Catt.) nalezen v lese. Pan dr. Sam. Kohn v Pešti, který v zemském archivu před delší dobou pracoval, píše mi v listě: „Pamatuji se zevrubně, že soudcové v tomto procesu posléze sami byli odsouzeni a že k vůli dítěti, které ve vězení násilně bylo obráceno, byl veden dlouhý proces.“

Případ 105., zavraždění 13letého Ondřeje Takala v Tasradu v Sedmihradsku, v únoru 1791. Desportes a jeho opisovači, „Osserv. Catt.“ a Fritsch, tvrdí, že vinní a odsouzení židé dostali od císaře Josefa II. († 20. února 1790!) milost. P. Nathan, „Proces tiszaezslárský“, píše na str. 266: „Bary dal si od pérské obce v szilágyském komitátě zaslati opisy listin a připojil je k vyšetřovacímu materiálu. Z listin těch vyšlo na jevo, že r. 1791. byli k smrti odsouzeni židé, poněvadž křesťanského hocha zavraždili a krev mu odňali. Státní zastupitelství doplnilo tyto spisy nálezem vyšších instancí, z nichž vycházelo na jevo, že židé byli osvobozeni, kdežto proti úřadním funkcionářům první instance bylo zavedeno „fiskální jednání“ pro spáchané mučení.“

Dne 17. dubna 1844 zaslala tarnovská židovská obec rakouskému císaři Ferdinandu žádost, aby vzal židy v ochranu proti opětovnému krevnímu obviňování. Ze žádosti této uvádíme dle G. Wolfa ve Wertheimer's Jahrbuch für Israeliten 5623, ve Vídni 1862 str. 30—39 tato data:

„První pokus tohoto druhu učinil fanatismus r. 1829. ve vsi Boleslavi zdejšího kraje na řece Visle. Přišla

totiž jakási děvka a udala židy tam žijící, zejména S., B., S., B. a jiné, že tři týdny před židovskými velkonočními svátky koupili od ní její dítě za smlouvenou a vyplacenou cenu za tím účelem, aby dítě zabili a krve jeho k velikonočním svátkům užili. Na základě této . . . žaloby dal úřad čtyři řečené židy bez dalšího vyšetřování lapiti. Byli okovy na krku, nohou a jiných částech těla k stěnám žaláře připoutáni, kdež několik neděl upěli, až . . . u řešovského trestního soudu . . . prezident nařídil trestní komisi. Aby se však věci přišlo na stopu, povolal žalobkyni před soudní stolicí, kdež se přiznala, že nemajíc pro dítě výživu, vlastníma rukama je zabila a do močálu je ponořila a že výše uvedenou žalobu podala, byvši k tomu farářem navedena. Na to odebrala se komise s vražednicí do haličské obce Boleslavi . . . , kdež v přítomnosti místního úřadu dítě bylo vytaženo z bahna. Nemělo žádného zevnějšího poranění a mělo jen kámen na hrdle uvázaný. Vražednice byla pak odsouzena k zaslouženému trestu . . .“

„Druhý pokus učinila r. 1839. lidská zlomyslnost v obci Nézdově, v bochenském kraji, kdež rovněž jakási děvka jménem S., která své dítě v březnu utopila, tamější židy M. K., S. K. a R. K. obvinila u obecního úřadu ze stejného zločinu, že totiž koupili a zavraždili její dítě k židovským velkonočím. Po vykonané prohlídce jich obydlí byli řečení židé ihned zatčeni a spoutáni. Guberniální rada v Bochni, kterému o tom zpráva byla podána, nařídil ihned trestní komisi, aby nevině trpící židé byli na svobodu propuštěni. Utrhačná ženština byla usvědčena, že sama dítě své zavraždila, o čemž spisy u slavného bochnenského úřadu krajského, jakož i u višněnského c. k. trestního soudu svědectví dáti mohou.

„Dne 25. března 1844. podal V. rytíř z D., auskultant zdejšího zemského práva (t. zemského soudu), u zdejšího slavného magistrátu žalobu, že šel se sirotkem, který byl u něho ve službě a měl osm let věku, jménem J. G., ze zdejší vesnice Gtobitovky do židovské ulice, a že jej tam nechal čekat, až by nakoupil, čeho potřeboval. Když se pro něj vrátil, hoch v židovské ulici zmizel, že jej již dva dni pohřešuje a že jej židé polapili, aby z něho dostali krev k blízkým svátkům velkonočním. Za příčinou toho udání byla nařazena úřední prohlídka,

která téhož večera o sedmé hodině od mnoha k tomu delegovaných úředníků, při uzavření židovské ulice, ve všech židovských domech města a v sousedních obcích, s 80 vojáky, kteří měli nabitě pušky, pak s finanční a policejní stráží . . . byla vykonána, při čemž všechny pokoje, komory, sklepy, bedny a skříně byly co nej-přísněji prozkoumány a v mnohých sklepech i podlaha byla rozkopána. D. však se ani tím nespokojil a žaloval u řešovského c. k. trestního soudu a uváděl damašskou a jiné krvavé historie jako důkaz. Tento slavný trestní soud krávil ihned vyšetřování. Deset dní uplynulo a hoch nebyl ještě nalezen. Návist v křesťanském obyvatelstvu a vyzývání k odvetě ozývalo se pořád hluchěji. Prožili jsme krutou dobu plnou úzkosti, hanba a potupa, strach a zoufalství nás tížily; usouzení a plni bázně hleděli jsme vstříc každému jitru, které pořád ještě neukazovalo stopu po zmizelém. Byli jsme tupeni a kdekoliv jsme potkali křesťana, který nám byl sebe přátelštějším, musili jsme slyšeti výčitky pro naše kanibalské jednání. S desem hleděli jsme vstříc blížeicim se velkonočním svátkům. — Židovská obec poznávala v zoufalství svém, že nalezení pohřešovaného hocha by bylo jediným prostředkem, aby její nevina byla dokázána a aby byli chráněni před nejhorším. Rozhodla se tedy, že sama po hochu pátrati bude . . . Když pak konečně bylo vypátráno, že se nalezá v obci Ruze v zdejší kraji, poslala člena obce v průvodu magistrálního úředníka pro něj. Přisedše tam, dověděli se, že hoch zvěděv o jich příchodu, opustil tamějšího sedláka Vělongu, u něhož se zdržoval, a odebral se do své rodné obce Gtobitovky. Sledovali tedy jeho stopu a dostihli jej na cestě u brodu douběnského a přivedli jej 3 t. (dubna) za soumraku do města, načež byl odevzdán zdejšímu policejnímu revisoru, panu gubernialnímu radovi. Tento pán ihned hocha dal pod úřední dozor a následujícího dne dal jej vyslychati komisi k tomu účelu zvlášt sestavenou, když totožnost jeho osoby byla žalobcem D. a jeho služebnictvem potvrzena. Hoch vypravoval ve své prostotě, že byl od D. a jeho ženy častěji trýzněn a špatně stravován a že to jej přimělo, když byl od svých pánů k zdejšímu křesťanskému kupci H., který na náměstí obchod svůj má, pro kávu a cukr poslán, že

magisterialní dozor mládeže

kráčeje sám a nikoliv, jak D. utřačně udal, že šel s ním, rozhodl se utéci; následkem tohoto rozhodnutí také uprchl a na cestě potkal jedoucího sedláka, který jej přijal a do obce Ruze dovezl, kdež se až do 3. t. u tamějšího sedláka V. zdržoval, kterýž však dověděv se o tom, že přišli pátratelé, aby hocha do Tarnova zpět přivedli, poslal jej pryč. Všecky tyto okolnosti byly soudní cestou vyšetřeny. Ostatně není tento hoch, jak D. udal osm, nýbrž dle matricy 12 let stár.“

Případ 142, Františka Mnichova, domněle židovským hospodským Mojžíšem Ritterem a jeho ženou v Luči v Haliči zavražděná. Obžalovaní byli nejvyšším soudem nevinými uznáni. Srv.: Prof. dr. Josef Rosenthal, Proces Ritterův (obsažen v právnickém časopise „Das Tribunal“, sv. I. a II. Hamburk 1885 a 1886).

Případ 144, Estera Solymosiova 1882. Srv. jednak Onodyho, Desportera, str. 212—243; jinak: Pavla Nathana Proces tisz-észlárský, v Berlíně 1892.

Případ 152. V noci ze dne 12. na 13. dubna 1891 byla v Korfu Sletá dívčinka zabita. Obyčejně se nyní tvrdí, že to byla křesťanka Marie Dessylová, která od židův byla zabita a krve zbavena. Naproti tomu tvrdí jiní, že zavražděná jmenovala se Rubina Sardová, že byla židovkou, dcerou židovského krejčího Vity Chajima Sardy de Salomon. Pro poslednější tvrzení svědčí od M. Horovitze v Korfu a ve Frankfurtě n. M. 1891 uveřejněné dokumenty, z nichž aspoň jeden zde uvádím. (Originál jest francouzský):

Já, podepsaná, vyučující jeptiška řádu sester Notre Dame de la Compassion v Marseillu, nyní v Korfu v klášteře a sirotčinci téhož řádu meškající, potvrzuji tímto, že malá Rubina Sardová, židovského náboženství, na počátku měsíce července 1889 do svobodného oddělení, které řídím, byla přijata, že naši školu v říjnu téhož roku opustila, aby, jak mi bylo řečeno, navštěvovala hodiny vyučovací ve škole, kterou v téže době italská vláda v Korfu založila. — Prohlašuji mimo to: 1. že toto dítě, dcera israelitských rodičů, dle mého vědomí se k tomu náboženství přiznávala, k němuž se rodiče její přiznávají; 2. že ve škole vždy pod jménem Rubina Sardová známa byla, a že nikdy jsem neslyšela mluviti o osobě, která by se byla jmenovala Maria

Rubina

Dessylova; 3. že řečené dítě po celou dobu, po kterou mé oddělení navštěvovalo, vždy bylo velice snášlivé a velmi působné, a konečně, že nikterak neprojevovalo přání po změně svého náboženství. Byvši k tomu vyzvána zdejšími francouzskými konsulem podpisují toto prohlášení, které potvrzují jako upřímné a pravdivé. V Korfu, 22. června 1891. (Podepsala:) Josefina Martinova, řeholním jménem sestra Marie Laeticie“ — „Francouzský konsul v Korfu potvrdil opis tohoto výše uvedeného prohlášení jako pravdivý a souhlasný s originálem, který v archivech státní kanceláře jest uložen. V Korfu, 22. června 1891. (Podepsal:) A. Danloux, francouzský konsul.“ — Velice litovati sluší, že řecké úřady ne- uveřejnily úřední vylíčení o průběhu celého vyšetřování.

Případ 154. Poněvadž tento případ „Eisleben“, poslední v seznamu, zdá se „Osserv. Catt.“ býti drahocenným, poněvadž pak i brožura „Případ Buschoffův“, v Berlíně 1892 a Fritsch (str. XIII.) mnoho povyku s ním činí, chci celou věc objasniti.

Dne 1. února 1892 měl p. Krüger, předseda tamějšího Reformvereinu, v Eislebenu přednášku o „rituální vraždě židů a zavraždění hochy v Xantenu“. „Eislebener Zeitung“ č. 32. ze 7. února 1892 podává zprávu o rozpravě, která se rozpředla po přednášce: „Jeden zdejší občan, který jako host do shromáždění se dostavil a jemuž se věřiti může, pravil, že v 16. roce svého věku jako tovaryš v malém městě poznaňském často se stýkal se židy. Prátelství mezi ním a jimi stalo se každovečerními schůzkami tak důvěrným, že jej židé zvali i do chrámu a že tam rád a často chodil. Tam mu byly od židů různé pamlsky a sladké nápoje podávány. Když byl chrám několikrát navštívil, byl jednou v pátek večer — bylo to v době před židovskými velkonočními svátky — opět vyzván, aby přišel do chrámu. Židé jej provázející nechali jej především u zevnějších dveří státi, ale později přišli pro něj. Sotva že vešel, bylo mu oznámeno, že by mohl jen tehdy v chrámě nadále meškati, je-li „čistým“, a že k zjištění toho předpokladu musí se podrobiti zkoušce. Ihned na to dostavil se starší žid, oblečený ve velké bílé roucho, s černou pokrývkou na hlavě a žádal jej aby obnažil levé ramě. Nic zlého netuše svolil

k tomu. Na to žid hostovi, který jest evangelickým křesťanem, učinil malým ostrým nožem zárez do vnitřní části ohbí lokte a zachytil krev z rány tekoucí do malé již připravené misky, při kteréž operaci ostatní židé jemu nesrozumitelné (zajisté hebrejské) písně zpívali. Rána byla zavázána a zahojila se asi po 8—14 dnech. Jizvu lze však ještě nyní viděti a řečený muž ji ukázal.“

Již v nejbližším čísle (33. ze dne 9. února) řečeného listu bylo uveřejněno prohlášení podepsané: Walther Simon. Max Zweig,“ ve kterém se pravilo, že „tyto údaje jsou vyhlášený. Každým způsobem sluší je považovati za chorobnou snahu dotyčného muže, aby se chlubil a chvástal. Neváháme zmíněného muže z Reformvereinu prohlásiti prostě za zlomyslného utrhače.“ — „Staatsbürger-Zeitung“ v č. 68. ze dne 10. února zahájila svou zprávu o shromáždění těmito slovy: „K otázce ritualního odnímání krve . . . můžeme v následujícím uvéstí nový příklad“ a podotýká na konci: „To dvěma tamějším zarytým židům zavadalo příležitost, aby uveřejnili prohlášení, v němž ctihodného občana s pravou židovskou drzostí nazvali „lhářem a zlomyslným utrhačem.“ Poněvadž tak hrubě uražený občan celou věc nehodlá nechat bez odvety, jest potěšitelné, že záležitost bude před soudem vyřízena.“ I mně se zdálo, ovšem z jiného důvodu, že soudního objasnění jest si velice přátí, a dopsal jsem panu Krügerovi, že řečník, řekl-li pravdu, musí se jí též veřejně zastati. Dne 3. května, tedy teprve téměř po třech měsících odebral se „ctihodný občan“ horník p. Vilém Schneider v Eislebenu, k smírnému soudci a požádal jej, aby nařídil termín zákonné předepsaný pro pokus smíru. Tento pokus neměl úspěchu, poněvadž žalování, jak se dalo předvídati, se nedostavili. Pan Schneider nepřišel si pro potvrzení, že se nedostavili (listina ta nemající již žádné působnosti, jest v mých rukou) a nežaloval! Či vlastně, abych zcela správně referoval: učinil (na radu nevím kterého právního zástupce) návrh u státního zastupitelství, aby ve veřejném zájmu zakročilo proti W. Simonovi a M. Zweigovi! Proč ne nejraději hned pro velezradu?! V několika dnech došla, jak pochopitelné, odmítavá odpověď. Od této odpovědi uplynuly plné tři měsíce, aniž

žaloba byla podána, a tudíž pan Schneider uznal, že jest rozumnější, aby se ani nepokoušel o veřejný důkaz pro pravdu svých tvrzení. To zajisté postačí, ač mám ještě více materiálu pro tento případ.

Případ Ennigerský. Berlínskému časopisu „Das Volk“ č. 62. ze dne 13. března 1892 bylo dopsáno z Ravensbergu: „Z Vestfálska, pokud se pamatují, nebyla ještě podána žádná zpráva o židovské rituální vraždě neb krevní vraždě. Ale přece se tu udál případ takový. Kolem roku 1860 neb 1870 bylo ve vsi Ennigeru u Ahleny mladé děvče zavražděno. Všeobecně byli židé, jichž tam jest velké množství, ze skutku toho obviňováni. Tvrdilo se, že židé, chtěli krve děvčete, které bylo jako opravdově zbožné známo, užiti k vysvěcení své nové synagogy. Soudní vyšetřování nepodalo sice žádných důkazů pro tuto obžalobu; ale veřejný soud svědčil o tom dosti silně, takže všechny židovské rodiny až na jednu byly z Ennigeru vypuzeny. Synagogy nebylo již nikdy užíváno, a nejen čas, ale i nenávisť obyvatelstva, jak se vypravuje, zle se na ní vymstila i z pustých otvorů oken zeje děs a hrůza.“ — Vrchní státní zástupce p. tajný vrchní soudní rada Irgahn v Hammu na mou žádost za bližší zprávy odpověděl listem ze dne 27. června, ve kterémž psal, „že skutečně pro zavraždění neprovdané Alžběty Schüttovy, kterýž zločin dne 23. dubna 1873. v Ennigeru byl spáchán, ze strany král. státního zastupitelství v Münsteru bylo zavedeno vyšetřování, ale že osoba pachatelova nebyla zjištěna. Pohnůtkou činu však bylo, jak o tom osoby, jimž vyšetřování bylo svěřeno již předem nepochybovaly, výhradně ukojení pohlavního puđu. Ve spisech se sice nalezají jednotlivé výpovědi, dle nichž v lidu pancvala domněnka o rituální vraždě, ale úřady tuto pověst nesledovaly.“ — Kdyby sebe nepatrnější věcný podklad obvinění proti židům namířeného byl býval se vyskytl, státní zastupitelství bylo by zajisté i v tomto směru vyšetřování zahájilo.

Případ v Ingrandesu (departement Vienne ve Francii). V Toursu vycházející časopis „Journal d'Indre et Loire“ přinesl 27. března 1892 v č. 74. článek nadepsaný „rituální vražda“ (Un meurtre rituel), který se týkal nalezení strašně zohavené mrtvoly dítěte. „Soud nařídil

obvyklé vyšetřování, které však dosud nevedlo k výsledku. Příčinou toho jest snad, že soud zabočil na falešnou cestu, ač zohavení, jež na dítěti bylo spácháno, dostatečně označuje pravé zločince . . . Vražda ze ziskuchtivosti neb msty nenese tyto známky. Je vrah hlavu oběti své uřízne, aby nebyla poznána, to lze slyšeti. Nač však ostatní zohavení? (I pohlavní části a jednotlivé údý byly uřezány.) . . . Vše svědčí o tom, že tu jde o rituální vraždu židem spáchanou . . . Tělo bylo nalezeno v novém pytli, tedy dříve z něho byla krev vyčerpána . . . Vražda se nemohla státi tam, kde tělo bylo nalezeno, nýbrž snad ve vzdálené krajině, zajisté na místě, kde se zcela pohodlně mohla ještě žijící oběti krev odejmouti, tělo na kusy rozsekati, jež se mohly snadno ukryti . . . Snadno lze pochopiti zájem, který vrahové mají na zmiizení údů: šlo o to, aby znamení, že krev byla vyčerpána na krku, na ruce, na stehenních tepnách, na údech konečně ukřižovaných byla odstraněna, poněvadž by byla bývala strašnými a nezvratnými žalobci pro rituální vraždu. A což kdyby se byla našla na těle znamení obřízky, která k opatření krve pro obřízku — universálního to léčebního prostředku v očích židů — jest určena? Kdo by tedy nechápal zájem, jaký vrahové měli na tom, aby každá stopa po nich zmizela?“ — Pařížský list „Le Temps“ ze dne 5. srpna, č. 11.397 podává o výsledku této věci následující zprávu: „Vyšetřováním bylo zjištěno, že dítě bylo synem neprovdané Marquetové, která si dávala říkati dle svého bývalého milovníka: vdova Joubertová. Při prohlídce domovní nalezeny v záchodě vnitřnosti a zpola shořelá čepice ubohého hochá. Matka jeho byla zatčena. Uvedla na svou obranu, že se chtěla se svým synem zadusiti, když prudkou bolestí procitla, leželo dítě na zemi a jedna noha jeho zpola byla již zuhelnatelá pánví s žeravým uhlím, jež se převrhla. Tu se odhodlala mrtvolu rozřezati a větší část její uvrhnouti v pytlí do vody. Ale žaloba míní, že k tomuto hroznému činu přikročila teprvé; když svého syna zardousila a spáliti se pokusila. Porotní soud ve Viennu odsoudil právě krkavčí matku k nucené práci na dobu 20 let.“

Mohl bych ještě větší počet takových případů uvést, ale myslím, že toto postačí.